

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 582/2016-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 a 2 a čl. 40 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d), čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK-2 T 9/2011 zo 4. augusta 2011 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 12/2011 z 10. novembra 2011 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 4/2015 z 9. septembra 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 a 2 a čl. 40 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d), čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. PK-2 T 9/2011 zo 4. augusta 2011 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 To 12/2011 z 10. novembra 2011 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 a 2 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 4/2015 z 9. septembra 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 T 9/2011 zo 4. augusta 2011 uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. c) Trestného zákona a zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Za to mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 5 To 12/2011 z 10. novembra 2011 odvolanie sťažovateľa podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol. Dovolanie sťažovateľa bolo najvyšším súdom uznesením sp. zn. 2 TdoV 4/2015 z 9. septembra 2015 odmietnuté.

Proti všetkým uvedeným rozhodnutiam všeobecných súdov podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ústavy. Jeho námietky možno zhrnúť a rozdeliť do týchto bodov:

- rekognícia z 12. júla 2010 bola vykonaná za prítomnosti nezúčastnenej osoby, ktorá však nespĺňala zákonné požiadavky na nezúčastnenú osobu,
- sťažovateľ nebol vyšetrovateľom upovedomený o výsluchoch svedkov; jeho obhajca o nich bol upovedomený oneskorene a nedostatočne,
- výsluchy vykonané v prípravnom konaní sú nezákonné, pretože k nim neboli pribraté nezúčastnené osoby, ale policajti zapojení do vyšetrovania predmetnej trestnej činnosti,
- o väzobnom stíhaní sťažovateľa rozhodoval nezákonný senát špecializovaného trestného súdu,
- sudcovia špecializovaného súdu neboli Súdnou radou Slovenskej republiky pridelení, dočasne pridelení alebo preložený na tento súd,
- na prvom stupni rozhodoval vo veci zaujatý sudca, keďže predseda senátu [REDAKOVANÉ] sa cez svojho otca, bývalého primátora [REDAKOVANÉ], poznal s poškodeným (primátor [REDAKOVANÉ]),
- prokurátori a sudcovia mohli byť vo veci zaujatí, keďže Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a špecializovaný trestný súd sídlia v tej istej budove, z čoho vyplýva, že sudcovia a prokurátori sa môžu navzájom poznať,
- existujú aj pochybnosti o nestrannosti najvyššieho súdu, pretože počas verejného zasadnutia musel sťažovateľ sedieť spútaný v prítomnosti „kukláčov“, na čo nebol daný zákonný dôvod, čím dal najvyšší súd jasne najavo, že už vopred rozhodol v jeho neprospech,

- rovnako existujú pochybnosti o nestrannosti znalca, pretože „*znalcov príjem závisí od OČTK*“; ak znalec nevypracuje posudok podľa požiadaviek orgánov činných v trestnom konaní, tieto ho do ďalšieho (iného) konania nepriberú,

- prvostupňový aj odvolací súd „*bez akýchkoľvek pochybností ustálil vražednú zbraň*“, pričom tá mala byť v roku 2000 „*znefunkčnená a znehodnotená spálením pod dohľadom komisie v peci v Železiarňach Podbrezová*“; sťažovateľ navyše z predmetnej zbrane vôbec nestrielal a, naopak, nie je možné vylúčiť, že „*zbraň nedoniesli na miesto činu práve policajti*“,

- a najvyšší súd ako súd dovolací mal o dovolaní sťažovateľa meritórne rozhodnúť, resp. ho mal v zmysle § 379 ods. 1 Trestného poriadku vyzvať na odstránenie chýb a nedostatkov ním podaného dovolania.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:
„1. Špecializovaný trestný súd v Pezinku postupom v konaní sp. zn.: PK 2T 9 / 2011 a jeho rozsudkom zo 04.08.2011 a Najvyšší sud Slovenskej republiky postupom v konaní sp. zn. 5 To 12/2011 a jeho uznesením z 10.11.2011 porušili právo sťažovateľa... vyplávajúce z čl. 17 ods. 1 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 1 ods. 2, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 čl. 40 ods. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2, čl. 6 ods. 3 písm. b) písm. c) písm. d) Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na účinný opravný prostriedok vyplývajúci z čl. 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Špecializovaný trestný súd v Pezinku postupom v konaní sp. zn.: PK 2T 9/2011 a jeho rozsudkom zo 04.08.2011 a Najvyšší sud Slovenskej republiky postupom v konaní sp. zn. 5 To 12/2011 a jeho uznesením z 10.11.2011 porušili právo sťažovateľa... vyplývajúce z čl. 12 ods. 1 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl.48 ods. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd , ako aj v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nesprávnym postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní sp. zn. 2 Tdo V 4/ 2015 a jeho uznesením z 09.09.2015 porušil právo sťažovateľa ... vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1, čl. 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nesprávnym postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

4. Rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn.: PK 2T/ 9/ 2011 zo 04.08.2011 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 To 12/2011 z 10.11.2011 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

5. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo V 4/ 2015 zo dňa 09.09.2015 sa zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa vec vracia na ďalšie konanie.

6. Zrušujú sa aj ďalšie výroky, ktoré majú v odsudzujúcom výroku o vine rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn.: PK 2T/ 9/ 2011 zo 04.08.2011 a v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 To 12/2011 z 10.11.2011 svoj podklad.

7. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje neodkladne prepustiť sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody.

8. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadosťučinenie peňažnú sumu vo výške 30 000,- Eur (slovom: tridsať tisíc Eur)...

9. Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne

a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 T 9/2011 zo 4. augusta 2011 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Ústavný súd sa v prvom rade vysporiadal s námietkou porušenia v petite sťažnosti označených základných práv sťažovateľa rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 T 9/2011 zo 4. augusta 2011 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkrétnej veci, a poskytnúť tak ochranu označeným základným právam alebo slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta (III. ÚS 181/04).

Sťažovateľ sa ochrany svojich práv vo vzťahu k rozsudku špecializovaného trestného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, mohol podľa zákona účinne domáhať (a aj sa domáhal) využitím opravného prostriedku (odvolania). V tomto kontexte bol najvyšší súd ako súd druhostupňový povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa, porušenie ktorých v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta. Právomoc ústavného súdu je preto (s ohľadom na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy) bezprostredne vo vzťahu k rozsudku a postupu špecializovaného trestného súdu vylúčená.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základných práv sťažovateľa rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 T 9/2011 zo 4. augusta 2011 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 12/2011 z 10. novembra 2011 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 4/ 2015 z 9. septembra 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Úlohou ústavného súdu pri tejto časti sťažnosti bolo posúdiť, či najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach dal sťažovateľovi jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky jeho relevantné námietky, resp. či závery najvyššieho súdu v predmetných uzneseniach sú dostatočne odôvodnené.

K prvej sťažovateľovej námietke týkajúcej sa nezákonne vykonanej rekognície najvyšší súd ako súd dovolací uviedol: „*Prítomnosťou [REDAKOVANÉ] ako nezúčastnenej osoby na rekognícii sa dostatočným spôsobom vysporiadal už odvolací súd. Skutočnosť, že svedok [REDAKOVANÉ] vo svojej výpovedi hovoril o tom, že ho oslovila [REDAKOVANÉ], či by sa mohol porozprávať s jej známym, nezakladá jej zaujatosť v zmysle § 31 Tr. por., preto ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je naplnený.*“

K námietke neupovedomenia sťažovateľa a jeho právneho zástupcu o výsluchu svedkov najvyšší súd uviedol: „*Dovolací súd zistil, že obhajca obvineného [REDAKOVANÉ]*

██████ bol o úkonoch prípravného konania vyrozumievaný najčastejšie faxom, v niektorých prípadoch poštou, telefonicky alebo prostredníctvom e-mailovej komunikácie v dostatočnom časovom predstihu, aby sa plánovaného úkonu mohol zúčastniť. Nevyužitie tohto práva je vecou profesionálnej zodpovednosti obhajcu a nie porušením práva na obhajobu, ani prekážkou na postup súdu podľa § 263 Tr. por.“ Ústavný súd pre úplnosť konštatuje, že tento záver potvrdzujú aj prílohy (vyrozumenia o výsluchoch svedkov), ktoré sťažovateľ doručil ústavnému súdu spoločne so svojou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy.

K námietke sťažovateľa týkajúcej sa nezákonného zloženia senátu špecializovaného trestného súdu najvyšší súd uviedol: *«Z potvrdenia elektronickej podateľne o prijatí obžaloby v trestnej veci obvineného vyplýva, že bola pridelená senátu 2T v zložení ██████████ (viď Rozvrh práce Špecializovaného trestného súdu v Pezinku na rok 2011). O ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby rozhodoval senát 2T v zložení predsedu senátu ██████████ a členov senátu ██████████ a ██████████. Zo zápisnice je zrejmé, že ██████████ zastupoval neprítomnú členku senátu 2T ██████████ v súlade s pravidlami na zastupovanie senátov - sudcov v zmysle Rozvrhu práce Špecializovaného trestného súdu v Pezinku na rok 2011. Takýto postup súdu prvého stupňa je v súlade sústavne garantovaným právom uvedeným v čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, v zmysle ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Právo osoby „nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi“ nemožno interpretovať až tak extenzívne, aby sa spájalo s osobou jediného sudcu. Účel základného práva priznaného podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR sa spím, keď o práve občana rozhodne sudca pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť, za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu, ktorý je oprávnený konať a rozhodovať určitý druh súdnej agendy, čo v danom prípade splnené bolo. V tomto smere neobstojí ani námietka obvineného týkajúca sa porušenia pravidiel ústavnosti a zákonnosti pri pridelení členov rozhodujúceho senátu na špecializovaný trestný súd. Na tomto mieste dovolací súd poukazuje na to, že kontinuitu pri prechode právomoci špeciálneho súdu na špecializovaný trestný súd zabezpečil zák. č. 291/2009 Z. z., ktorého čl. II novelizoval zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov tak, že za § 567e vložil § 567f, ktorý v odseku 1 zakotvil, že vo veciach, ktoré patria do pôsobnosti Špecializovaného trestného*

súdu, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, je príslušný na konanie Špecializovaný trestný súd, ak ďalej nie je ustanovené inak, a ktorého čl. XII novelizoval zák. č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zák. č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) tak, že za § 18h vložil § 18i, ktorý ustanovil, že výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných obdobných právnych vzťahov a práv a povinností z osobných vzťahov sudcu k štátu prechádza dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky zo špeciálneho súdu na Špecializovaný trestný súd. Z toho možno vyvodit' záver, že senát Špecializovaného trestného súdu prerokujúci vec obvineného bol kreovaný v súlade so zákonom, konkrétne na základe relevantných ustanovení zák. č. 291/2009 Z. z., prostredníctvom ktorých je v danom konkrétnom prípade ústavná požiadavka prerokovania veci zákonným sudcom dodržaná.»

Ústavný súd berúc do úvahy uvedené konštatuje, že odôvodnenie uznesení najvyššieho súdu v sťažovateľovej trestnej veci obsahuje dostatočne podrobnú a zároveň logickú právnu úvahu ku sťažovateľom preložených argumentom. Preto bolo potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K námietkam sťažovateľa vo vzťahu k vražednej zbrani je potrebné konštatovať, že s jeho argumentáciou sa dostatočným spôsobom vysporiadal už prvostupňový súd, ktorý vo svojom rozsudku sp. zn. PK-2 T 9/2011 zo 4. augusta 2011 v tejto súvislosti odkázal na závery znaleckých posudkov a na výsluchy znalcov na hlavnom pojednávaní. Navyše, túto svoju argumentáciu sťažovateľ neuplatnil v rámci ním podaného odvolania a dovolania, takže jeho sťažnosť podľa čl. 127 ústavy v tejto časti by bolo možné odmietnuť aj z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

K časti argumentácie sťažovateľa týkajúcej sa pochybenia najvyššieho súdu, ktorý mal o ním podanom dovolaní meritórne rozhodnúť, resp. ho mal v zmysle § 379 ods. 1 Trestného poriadku vyzvať na odstránenie chýb a nedostatkov, ústavný súd konštatuje, že

najvyšší súd dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo sťažovateľom podané dovolanie odmietol. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol: „*Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. V konaní o dovolaní je potrebné starostlivo skúmať opodstatnenosť podaného dovolania, pretože ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por. Konštrukcia a štruktúra jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v §§ 371 ods. 1 písm. a/ až n/, resp. aj 374 ods. 3 Tr. por. podčiarkuje povahu dovolania smerujúceho proti právoplatným rozhodnutiam súdu vo veci samej.*“

Pokiaľ ide o ďalšie sťažovateľove tvrdenia o zaujatosti sudcov, prokurátorov a znalcov, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že z princípu subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vráťane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť domáhať sa vylúčenia orgánov činných v trestnom konaní, súdu a iných osôb z vykonávania úkonov trestného konania zákonom predvídaným spôsobom podľa § 31 Trestného poriadku, resp. v prípade znalca sťažnosťou proti uzneseniu o pribratí znalca podľa § 142 ods. 3 Trestného poriadku. Vzhľadom na to, že tak neurobil, musel ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v jeho sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016